

Sag C-351/24**Anmodning om præjudiciel afgørelse****Dato for indlevering:**

15. maj 2024

Forelæggende ret:

Veszprémi Törvényszék (Ungarn)

Afgørelse af:

29. april 2024

Sagsøger:

C/C Vámügynöki Kft.

Sagsøgt:

Nemzeti Adó- és Vámhivatal Fellebbviteli Igazgatósága

Veszprémi Törvényszék (retten i første instans i Veszprém, Ungarn)

[Udelades]

I sagen vedrørende afslaget på en anmodning om fritagelse for told [udelades], som er anlagt af **C/C Vámügynöki Kft.** ([udelades] Zalaegerszeg, [udelades] Ungarn), sagsøgeren, mod **Nemzeti Adó- és Vámhivatal Fellebbviteli Igazgatósága** (klagedirektoratet for den nationale told- og skattemyndighed, Ungarn) ([udelades] Budapest, Ungarn [udelades]), sagsøgte, afsiger Veszprémi Törvényszék (retten i første instans i Veszprém, Ungarn) følgende

Kendelse

Den forelæggende ret [udelades] forelægger Den Europæiske Unions Domstol følgende spørgsmål til præjudiciel afgørelse:

- 1) Skal artikel 119, stk. 3, i forordning (EU) nr. 952/2013 om EU-toldkodeksen (herefter »toldkodeksen«) fortolkes således, at denne bestemmelse er til hinder for en national praksis, hvorefter det kan fastslås, at et oprindelsesbevis er ukorrekt uden at anvende den procedure, der er fastsat i

artikel 32 i tillæg I til den regionale konvention om pan-Euro-Middelhavsregler for præferenceoprindelse (herefter »konventionen«)?

[Udelades] [nationale processuelle bemærkninger]

Præmisser

Faktiske omstændigheder

Sagsøgeren, der handler på vegne af Best-Epil Kft. (importør) som indirekte toldrepræsentant, anmodede 20 gange i perioden fra den 17. december 2021 til den 26. februar 2022 om overgang til fri omsætning for diverse frugter og grøntsager ved Nemzeti Adó- és Vámhivatal Csongrád-Csanád Vármegyeyi Adó- és Vámigazgatósága (provinsdirektoratet for told og skat i Csongrád-Csanád, som hører under den nationale told- og skattemyndighed, herefter »toldmyndigheden i første instans«). Varerne blev sædvanligvis sendt fra Albanien, Tyrkiet eller Kosovo med angivelse af, at de stammede fra Albanien eller Tyrkiet. På tidspunktet for overgangen til fri omsætning blev præferencekode 300 angivet i felt 36 på toldangivelsen, og sagsøgeren anmodede på grundlag af de oprindelsesbeviser, som selskabet vedlagde, om, at toldbeløbene blev fastsat ved anvendelse af præferencebehandlingen. I de tre tilfælde, der er relevante for tvisten, blev de friske produkter (mandariner), som blev sendt fra Kosovo med angivelse af tyrkisk oprindelse på grundlag af EUR.1-varecertifikater nr. A0104738, A0104737 og A0104736, bragt i fri omsætning henholdsvis den 26. februar 2022 [udelades], den 22. februar 2022 [udelades] og den 3. februar 2022 [udelades].

Efter overgangen til fri omsætning, den 5. maj 2023, påbød toldmyndigheden i første instans en efterfølgende kontrol, hvorunder den erklærede, at det EUR.1-varecertifikat, der var udstedt af Kosovos toldmyndigheder, ikke var i overensstemmelse med bestemmelserne i Kommissionens meddelelse 2021/C 418/12 om anvendelsen af den regionale konvention om pan-Euro-Middelhavsregler for præferenceoprindelse eller protokollerne om oprindelsesregler for diagonal kumulation mellem de kontraherende parter i denne konvention (herefter »Kommissionens meddelelse«), også under hensyntagen til, at der ikke kunne indrømmes præferencebehandling for landbrugsprodukter mellem Den Europæiske Union, Kosovo og Tyrkiet, og at Kosovos toldmyndigheder heller ikke kunne certificere dette. På denne baggrund fastsatte toldmyndigheden i første instans ved afgørelser af 16. august 2023 tillægstold til et samlet beløb på 2 580 000 HUF [udelades] og krævede, at sagsøgeren betalte denne tillægstold.

Den 18. august 2023 indgav sagsøgeren på grundlag af toldkodeksens artikel 116, stk. 1, litra c), en anmodning til toldmyndigheden i første instans om fritagelse for told. I anmodningen gjorde sagsøgeren gældende, at betingelserne i toldkodeksens artikel 19, stk. 3, var opfyldt, dvs. at eftersom fejlen i det EUR.1-oprindelsesbevis, som blev udstedt i henhold til konventionen, skyldtes en fejl begået af

toldmyndigheden, skulle den i toldkodeksens artikel 19, stk. 1, litra a), krævede undersøgelse af, om sagsøgeren havde kendskab til fejlen, ikke gennemføres.

Sagsøgtes afgørelse

Toldmyndigheden i første instans gav afslag på sagsøgerens anmodning [udelades]. Sagsøgte, som behandlede den af sagsøgeren indgivne administrative klage, stadfæstede afgørelsen truffet af toldmyndigheden i første instans [udelades].

I begrundelsen for afgørelsen henviste sagsøgte til toldkodeksens artikel 116, stk. 1, litra c), og artikel 119, stk. 1, litra a), og stk. 3. I denne henseende anførte den, at udstedelsen af oprindelsescertifikatet ikke skete inden for rammerne af det administrative samarbejde, som er omhandlet i artikel 31 i tillæg I til konventionen, hvorfor den undtagelse, der er fastsat i toldkodeksens artikel 119, stk. 3, ikke finder anvendelse, og at det i henhold til toldkodeksens artikel 119, stk. 1, litra a), skulle undersøges, om sagsøgeren med rimelighed kunne forventes at have opdaget den fejl, der var begået af toldmyndigheden. Sagsøgte påpegede endvidere, at ifølge afgørelse nr. 2/2022 truffet af Kúria (øverste domstol, Ungarn) i en sag om ensretning af praksis på det forvaltningsretlige område kan muligheden for at opdage fejlen ikke udelukkes ved at gøre gældende, at sagsøgeren også selv har begået en fejl.

I sagsøgtes afgørelse blev det fastslået, at selv hvis Kosovos toldmyndigheder måtte have begået en fejl, kunne sagsøgeren med rimelighed forventes at have opdaget den, henset til at sagsøgeren udøver erhvervsvirksomhed på toldområdet, råder over de nødvendige toltilladelser og relevant specialviden og har erfaring i sager om toldklarering. Sagsøgeren burde have kendskab til bestemmelserne om præferencebehandling, lovgivningen og konventionerne på toldområdet og Kommissionens meddelelse, hvorfor selskabet burde have bemærket, at EUR.1-varecertifikaterne var blevet udstedt på ukorrekt vis. Efter sagsøgtes opfattelse var fejlen i de EUR.1-varecertifikater, der blev udstedt af Kosovos toldmyndigheder, af en sådan karakter, at den fremgik entydigt af dokumenterne og med rimelighed kunne forventes opdaget.

Parternes argumenter

Sagsøgerens anbringender

Sagsøgeren har anlagt et forvaltningsretligt søgsmål til prøvelse af sagsøgtes afgørelse og nedlagt påstand om annullation af denne afgørelse og af afgørelsen truffet af toldmyndigheden i første instans og om, at sidstnævnte myndighed tilpligtes at gennemføre en ny procedure. Hvad angår lovovertrædelsen har sagsøgeren i forbindelse med sit søgsmål gjort gældende, at fejl begået af de kompetente myndigheder i henhold til toldkodeksens artikel 116, stk. 1, litra c), begrundet, at der skal ydes godtgørelse af eller fritagelse for import- eller

eksportafgiftsbeløb. Det følger af toldkodeksens artikel 119, stk. 1 og 3, at når der indrømmes præferencebehandling på grundlag af et administrativt samarbejde og et certifikat udstedt af myndighederne i et land eller område uden for Unionens toldområde er ukorrekt, anses denne fejl for at være en fejl, som ikke med rimelighed kunne forventes opdaget, jf. artikel 119, stk. 1, litra a).

Sagsøgeren har gjort gældende, at myndighederne inden for rammerne af det administrative samarbejde i henhold til artikel 31 i tillæg I til konventionen er forpligtet til at fremsende et aftryk af stemplerne og de adresser, der bruges til meddelelser. Ifølge sagsøgeren tyder det forhold, at Kosovos toldmyndigheder har anvendt dette aftryk af stemplet ved udstedelsen af et EUR.1-varecertifikat, på, at der foreligger et administrativt samarbejde som omhandlet i toldkodeksens artikel 119, stk. 3. Hvis sagsøgtes argumentation blev lagt til grund, ville der ikke være noget behov for toldkodeksens artikel 119, stk. 3, og det ville være umuligt at anvende denne bestemmelse, eftersom bestemmelserne i artikel 31 i tillæg I til konventionen ville tømme den for indhold. Sagsøgte burde have gennemført den kontrolprocedure, der er fastsat i artikel 32 i tillæg I til konventionen, ved at forelægge Kosovos toldmyndigheder spørgsmål om oprindelsesbevisets rigtighed. Sagsøgeren antog i god tro, at toldmyndigheden uden for Unionens toldområde som part i konventionen havde anvendt konventionen og dens protokoller korrekt ved udstedelsen af oprindelsesbeviset.

Sagsøgtes svar

I sit svarskrift har sagsøgte nedlagt påstand om frifindelse. Hvad angår realiteten har sagsøgte gjort gældende, at toldmyndigheden i eksportlandet (Kosovo) ikke lovligt på grundlag af Kommissionens meddelelse og konventionen kunne certificere varernes præferenceoprindelse (Tyrkiet). Eftersom den nævnte fejl fremgik af selve oprindelsesbeviset, var det ikke nødvendigt, at sagsøgte forelagde toldmyndigheden i eksportlandet spørgsmål om dokumentets rigtighed, eftersom konventionen ikke foreskriver dette. Sagsøgte har bestridt, at det forhold, at toldmyndigheden udstedte EUR.1-certifikatet ved anvendelse af aftrykket af stemplet, kan opfattes som administrativt samarbejde. Ifølge sagsøgte fastsætter artikel 31 i tillæg I til konventionen ikke en sådan regel, og bestemmelsen kan ikke fortolkes udvidende.

Kosovos toldmyndigheder kunne ikke certificere den tyrkiske præferenceoprindelse. Den kontrol, der er omhandlet i artikel 32 i tillæg I til konventionen, kan gennemføres, når den importerende kontraherende parts toldmyndigheder nærer begrundet tvivl om dokumenternes ægthed; imidlertid nærer sagsøgte ikke en sådan tvivl, da den handlede, idet fejlen i dokumenterne kunne fastslås med sikkerhed og dokumenterne ikke var egnede til at certificere oprindelsesstedet, hvorfor proceduren for kontrol af oprindelsesbeviset ikke blev gennemført.

Sagsøgte har påpeget, at den tilbagebetaling af told som følge af en fejl begået af myndigheden, som er fastsat i toldkodeksens artikel 116, stk. 1, litra c), kun kunne

være blevet anvendt, hvis sagsøgeren som omhandlet i toldkodeksens artikel 119, stk. 1, litra a), ikke med rimelighed kunne forventes at have opdaget fejlen. I betragtning af sin ekspertise og erfaring på toldområdet kunne sagsøgeren med rimelighed forventes at have opdaget fejlen, eftersom den fremgik af dokumenterne. I henhold til toldkodeksens artikel 15, stk. 2, litra b), er en person, der indgiver en toldangivelse, ansvarlig for ægtheden, rigtigheden og gyldigheden af alle dokumenter til støtte for denne angivelse.

Sagsøgte har endvidere gjort gældende, at sagsøgerens gode tro i henhold til toldkodeksens artikel 119, stk. 1, litra b), skal undersøges separat, hvorfor det forhold, at sagsøgeren handlede i god tro, ikke udelukker, at denne med rimelighed kunne forventes at have opdaget den fejl, der var begået af toldmyndigheden.

EU-retten

Artikel 116 i forordning (EU) nr. 952/2013 om EU-toldkodeksen (herefter »toldkodeksen«)

»1. Med forbehold af de betingelser, der er fastsat i denne afdeling, skal der ydes godtgørelse af eller fritagelse for import- eller eksportafgiftsbeløb på grundlag af følgende:

- a) for meget opkrævede import- eller eksportafgiftsbeløb
- b) defekte eller ikkebestillingssvarende varer
- c) fejl begået af de kompetente myndigheder
- d) rimelighed.

[...]«.

Toldkodeksens artikel 119

»1. I andre tilfælde end dem, der er omhandlet i artikel 116, stk. 1, andet afsnit, og i artikel 117, 118 og 120, ydes der godtgørelse af eller fritagelse for et import- eller eksportafgiftsbeløb, når det beløb, der svarer til den oprindeligt meddelte toldskyld, er lavere end det skyldige beløb på grund af en fejl, som de kompetente myndigheder har begået, forudsat at følgende betingelser er opfyldt:

- a) debitor kunne ikke med rimelighed forventes at have opdaget fejlen og
- b) debitor handlede i god tro.

3. Er præferencebehandlingen af varen indrømmet på grundlag af et administrativt samarbejde med myndighederne i et land eller område uden for

Unionens toldområde, anses et ukorrekt certifikat udstedt af disse myndigheder for en fejl, som ikke med rimelighed kunne forventes opdaget, jf. stk. 1, litra a).

Udstedelse af et ukorrekt certifikat anses dog ikke for en fejl, når certifikatet er baseret på eksportørens ukorrekte fremstilling af de faktiske forhold, medmindre det er klart, at de udstedende myndigheder var bekendt med eller burde have været bekendt med, at varen ikke var berettiget til præferencebehandling.

[...]«.

Toldkodeksens artikel 64

»[...]

2. Hvis varer er omfattet af præferenceforanstaltninger i aftaler, som Unionen har indgået med visse lande eller områder uden for Unionens toldområde eller grupper af sådanne lande eller områder, skal præferenceoprindelsesreglerne fremgå af disse aftaler.

[...]«.

Artikel 15 i tillæg I til den regionale konvention om pan-Euro-Middelhavsregler for præferenceoprindelse (herefter »konventionen«)

»1. Produkter med oprindelse i en af de kontraherende parter er ved indførsel i en anden kontraherende part omfattet af de fordele, der er fastsat i de relevante aftaler, såfremt der fremlægges et af følgende oprindelsesbeviser:

- a) et varecertifikat EUR.1, hvortil modellen findes i bilag IIIa
- b) et varecertifikat EUR-MED, hvortil modellen findes i bilag IIIb
- c) i de i artikel 21, stk. 1, nævnte tilfælde en erklæring (i det følgende benævnt »oprindelseserklæring« eller »EUR-MED-oprindelseserklæring«), som afgives af eksportøren på en faktura, en følgeseddel eller ethvert andet handelsdokument, som beskriver de pågældende produkter tilstrækkelig detaljeret til, at de kan identificeres. Teksten til oprindelseserklæringerne findes i bilag IVa og IVb.

[...]«.

Artikel 31 i tillæg I til konventionen (Administrativt samarbejde)

»1. Toldmyndighederne i de kontraherende parter skal gennem Europa-Kommissionen forsyne hinanden med aftryk af de stempler, der anvendes på toldstederne ved udstedelsen af varecertifikater EUR.1 og EUR-MED, og med adresserne på de toldmyndigheder, der er ansvarlige for kontrollen af disse certifikater, oprindelseserklæringer og EUR-MED-oprindelseserklæringer.

2. For at sikre en korrekt anvendelse af denne konvention yder de kontraherende parter gennem de kompetente toldmyndigheder hinanden gensidig bistand ved kontrollen med ægtheden af varecertifikater EUR.1 og EUR-MED, oprindelseserklæringer og EUR-MED-oprindelseserklæringer og med rigtigheden af de oplysninger, der afgives i disse dokumenter.«

Artikel 32 i tillæg I til konventionen (Kontrol af oprindelsesbeviser)

»1. Efterfølgende kontrol af oprindelsesbeviser foretages ved stikprøver, og i øvrigt når den importerende kontraherende parts toldmyndigheder nærer begrundet tvivl om dokumenternes ægthed, de pågældende produkters oprindelsesstatus eller opfyldelsen af de øvrige betingelser i denne konvention.

2. Med henblik på gennemførelse af bestemmelserne i stk. 1 tilbagesender den importerende kontraherende parts toldmyndigheder varecertifikatet EUR.1 eller EUR-MED og fakturaen, hvis den er blevet forelagt, oprindelseserklæringen eller EUR-MED-oprindelseserklæringen eller en kopi af disse dokumenter til den eksporterende kontraherende parts toldmyndigheder, i givet fald med angivelse af årsagerne til, at der anmodes om kontrol. Samtlige dokumenter og oplysninger, som de er kommet i besiddelse af, og som tyder på, at angivelserne i oprindelsesbeviset er ukorrekte, fremsendes til støtte for anmodningen om kontrol.

3. Kontrollen gennemføres af den eksporterende kontraherende parts toldmyndigheder. De er i denne sammenhæng berettiget til at kræve alle oplysninger og foretage alle former for kontrol af eksportørens regnskaber eller enhver anden kontrol, som de finder hensigtsmæssig.

[...].«

Meddelelse 2021/C 418/12 fra Kommissionen om anvendelsen af den regionale konvention om pan-Euro-Middelhavsregler for præferenceoprindelse eller protokollerne om oprindelsesregler for diagonal kumulation mellem de kontraherende parter i denne konvention (herefter »Kommissionens meddelelse«)

»Der skal erindres om, at der kun kan anvendes diagonal kumulation, hvis den part, hvor den endelige fremstilling finder sted, og den part, hvor den endelige modtager findes, har indgået frihandelsaftaler indeholdende tilsvarende oprindelsesregler med de andre parter, der deltager i erhvervelsen af oprindelsesstatus, dvs. med alle de parter, hvor de benyttede materialer har oprindelse. Materialer, der har oprindelse hos en part, som ikke har indgået en aftale med den part, hvor den endelige fremstilling finder sted, og/eller den part, hvor den endelige modtager findes, behandles som materialer uden oprindelsesstatus. I de forklarende bemærkninger til pan-Euro-Middelhavsprotokollerne om oprindelsesregler findes der en række specifikke eksempler herpå.

[...]

I skema 3 angives anvendelsesdatoerne for protokollerne om oprindelsesregler for diagonal kumulation vedlagt frihandelsaftalerne mellem EU, Tyrkiet og deltagerne i EU's stabiliserings- og associeringsproces. For hver gang der henvises til konventionen i en frihandelsaftale mellem parter i dette skema, optræder »(C)« efterfulgt af en dato i skema 2.

Der skal ligeledes erindres om, at materialer der har oprindelse i Tyrkiet, og som er dækket af toldunionen mellem EU og Tyrkiet, kan inkorporeres som materialer med oprindelse med henblik på diagonal kumulation mellem Den Europæiske Union og de deltagerlande i stabiliserings- og associeringsprocessen, med hvilke der er indgået en oprindelsesprotokol.

[...]

[...] Diagonal kumulation mellem Tyrkiet, Albanien, Bosnien-Hercegovina, Kosovo, Nordmakedonien, Montenegro og Serbien er mulig. Se dog skema 3 for mulighederne for diagonal kumulation mellem Den Europæiske Union, Tyrkiet, Albanien, Bosnien-Hercegovina, Kosovo, Nordmakedonien, Montenegro og Serbien.

[...]«.

Anvendelsesdatoen er den 27. juli 2006 for varer dækket af toldunionen mellem EU og Tyrkiet, idet denne dato dog ikke finder anvendelse på landbrugsprodukter eller kul- og stålprodukter. Begyndelsesdatoen for anvendelsen mellem Tyrkiet og Kosovo er den 1. september 2019.

Begrundelsen for den præjudicielle forelæggelse

I hovedsagen anmoder den forelæggende ret om afklaring af, om sagsøgte i sin egenskab af den importerende kontraherende part toldmyndigheder har beføjelse til hvad angår det oprindelsesbevis, der blev udstedt i henhold til artikel 15 i tillæg I til konventionen, at fastslå, at den eksporterende kontraherende parts toldmyndigheder overtrådte konventionens bestemmelser ved udstedelsen af oprindelsesbeviset, eller om den forinden skal gennemføre den kontrolprocedure, der er fastsat i artikel 32 i tillæg I til konventionen.

Den forelæggende ret har ikke fundet nogen sag vedrørende fortolkningen af toldkodeksens artikel 119, stk. 3, i Domstolens praksis.

Det forelagte spørgsmål er relevant for den foreliggende sag, eftersom det følger af toldkodeksens artikel 119, stk. 3, at sagsøgeren kun er fritaget for ansvar i henhold til toldkodeksens artikel 119, stk. 1, litra a), hvis der udstedes et ukorrekt certifikat inden for rammerne af et administrativt samarbejde. Imidlertid sker udstedelsen af oprindelsesbeviser sædvanligvis ikke inden for rammerne af det

administrative samarbejde, der er omhandlet i konventionens afsnit VI, men derimod inden for rammerne af de procedurer, som er fastsat i afsnit V, hvorfor sagsøgerens argument om, at en restriktiv fortolkning af EU-retten vil tømme toldkodeksens artikel 119, stk. 3, for indhold, kan være begrundet.

Det er ubestridt mellem parterne i hovedsagen, at der ikke kunne anvendes diagonal kumulation på de pågældende varer, hvorfor indholdet af EUR.1-oprindelsesbeviset er behæftet med en fejl. I den foreliggende sag traf toldmyndigheden sin afgørelse uden at anvende den procedure, der er fastsat i artikel 32 i tillæg I til konventionen, og uden at anmode Kosovos toldmyndigheder om at undersøge oprindelsesbevisets rigtighed.

Den procedure, der er fastsat i artikel 32 i tillæg I til konventionen – som fremgår af afsnit VI – afvikles inden for rammerne af et administrativt samarbejde og kan indledes, når den importerende kontraherende parts toldmyndigheder nærer begrundet tvivl. I henhold til artikel 32, stk. 3, i tillæg I til konventionen gennemføres kontrollen af den eksporterende kontraherende parts toldmyndigheder. I den foreliggende sag har toldmyndigheden gjort gældende, at det kunne fastslås uden for enhver rimelig tvivl og med absolut sikkerhed, at konventionens bestemmelser var blevet overtrådt, og at den eksporterende kontraherende parts toldmyndigheder ikke kunne certificere en oprindelse, som begrundede en præferencebehandling.

Efter den forelæggende rets opfattelse er det på baggrund af toldkodeksens artikel 119, stk. 3, uklart, om den importerende kontraherende parts toldmyndigheder, når der opdages en fejl i oprindelsesbeviset, kan erklære, at dette bevis er ukorrekt, uden at anvende proceduren for kontrol af oprindelsesbeviset. Dette indebærer, at det i henhold til toldkodeksens artikel 119, stk. 1, litra a), skal undersøges, om sagsøgte med rimelighed kunne forventes at have opdaget fejlen. Hvis toldmyndigheden, når der opdages en fejl i oprindelsesbeviset, nødvendigvis og obligatorisk er forpligtet til at foretage den kontrol, der er omhandlet i artikel 32 i tillæg I til konventionen, såfremt oprindelsesbeviset vurderes at være ukorrekt, skal det i henhold til toldkodeksens artikel 119, stk. 3, fastslås, at sagsøgeren ikke kunne have opdaget fejlen. Hvis toldmyndigheden, før den træffer sin afgørelse, er obligatorisk forpligtet til at foretage en kontrol af oprindelsesbeviset ved henvendelse til toldmyndigheden i eksportlandet, vil de faktiske omstændigheder, som toldmyndigheden har lagt til grund i hovedsagen, være ufuldstændige.

På baggrund af ovenstående betragtninger anmoder den forelæggende ret om Domstolens fortolkning angående det spørgsmål, om en national praksis, hvorefter den importerende kontraherende parts toldmyndigheder, såfremt der er en fejl i et oprindelsesbevis udstedt af myndighederne i et land eller område uden for Unionens toldområde, erklærer, at oprindelsesbeviset er behæftet med en fejl, uden at anvende den procedure, der er fastsat i artikel 32 i tillæg I til konventionen, er i overensstemmelse med toldkodeksens artikel 119, stk. 3.

[Udelades] [nationale processuelle bemærkninger]

Veszprém, den 29. april 2024.

[Udelades] [underskrifter]

ARBEJDS
DOKUMENT